

Damir Suljić

O veslanju

Vjerovatno najisatknutija stvar koja je obilježila moj život do sada. Kada pružam ruku, je nerijetko druga stvar kojom se opisujem poslije imena.

Sa veslanjem sam započeo na kasno ljeto 2008. Godine, na nagovor majke koja me vidjela kako za radnim stolom svoje sobe postepeno dobivam oblik kruske I stav babe od osamdeset godina. Moja majka, tadašnja viceprvakinja Hrvatske i nerealno talentirana mlada veslatica, je svoju karijeru prekinula zbog rata. Brojne su joj medalje visili u mjestima gdje smo živjeli. Oduvijek mi je o veslanju govorila, ali su sve te price gubile smisao jer sam u glavi bio zagrizen da je sport za budale.

Kćerka njene tadašnje radne kolegice, koja je isto trenirala, me povela jednoga jutra u 06:45 sa Jelacicevog Trga na trening koji je tokom tjedna uvijek počinjao u 07:00 ujutro. Taj sam dan rekao da idem na prvi I zadnji trening, od muke ranog ustajanja. Ali čim sam stupio u klub me tadašnji trener mlađih juniora, Dorijan Radovčić. Metar I osamdeset, muskarac u srednjim tridesetim godinama gradjen kao medvjed. U svojoj me sjeni odmjerio od glave do pete I dao mi uvod u svijet kakvog do tad nisam znao. Svi koji Radeta znaju, znaju da je čovjek vrsnog humora, ali moj prvi dojam je bio taj jendog čovjeka koji je jednom klincu od trinaest godina posvetio jedno jutro paznje I vodjenog treninga.

Nakon jednog dana sam bio naravno zgažen, ali mi je prvi put postala jasna ideja rasta. Tjelesnog, kao i duhovnog. Kroz dolazeće mjesece se razvila navika ranog ustajanja i redovitog treniranja. Kada sam prvi puta mogao otrcati dvadeset minuta po igralistu za zagrijavanje sjećam se da sam plakao od sreće.

Od tada više nisam stao. Otkrio sam jednu okolinu koja me cijeni I poštuje van mog akademskog uspjeha i jedan životni stav gdje uloženi rad se uvijek nanovo vraća.

Stekao sam način da prepoznam vrijednost u radu, u trudu, i da uspijeh nije uvijek medalja, nego zaista i uistinu rasti u bolju inačicu samoga sebe. Danas želim biti bolji nego jučer, a sutra bolji nego danas. To su bili samo neke od dnevnih izjava Davora Radovica – Rosota, čovjeka kojeg smo svi valjda cesce vidjeli od samih roditelja jer je bio dio zivota kluba.

Nakon mnogih zadnjih I predzadnjih mjesta u prvim godinama sam polako ali sigurno porastao u boljeg veslača. Cilj je bio u početku osvojiti medalju, bilo kakvu. Kako je to krenulo od ruke sam gledao doseći uvijek prvo mjesto pa onda doći do velikog cilja: predstaviti Hrvatsku kao dio Veslačke reprezentacije. Te smo tako 2012 godine moj Partner Danijel Plišić I ja dobili pohvalu za najbolje klupske juniore, osvojili brojne medalje u sklopu godine kao dvojaz bez kormilara i uspjeli nastupiti zajedno u juniorskom osmercu za Europsko juniorsko prvenstvo, koje se održalo (nama na sreću) na jednom od najljepših mjesta svijeta na kojima se može veslati – Jezero Bled u Sloveniji.

Izgrebali smo naravno predzadnje mjesto, ali iskustvo nositi boje zastave svoje države na prsima je bila ekstaza.

Od tada sam konstanto napredovao jer me povukla veća misija. Bolje veslati, biti brzi I bolji u svakom segment sporta veslanja.

Godinu 2014tu sam se preselio za Minhen, gdje sam započeo studij Informatike. Prvi dan kada sam stigao u Minhen sam odspavao, a drugi sam bio u veslačkom klubu grada.

To mi je bila još jedna bitna lekcija: veslaci su posebna grupa ljudi koja su svuda dobrodošla u svijetu kada se radi o veslanju. Tako sam i ja u roku od par dana stekao pomoć oko selidbe, savjete za stanove I veslačke prijatelje koje i dan danas imam.

Znoj čisti mjesta, gdje voda ne može doprijeti, a zajednički rad spaja više od bilo kakve price.

Vecina mojih seniorskih godina se zatim provela u Minhenu. U sklopu kluba sam nastupao u bojama Njemačke zastave kao dio nacionalne posade na međunarodnoj utrci u Ratzeburgu 2015te godine, osvojivši brončanu medalju u četvercu bez kormilara. Dogodine sam u sklopu posade iz kluba FRG Germania Frankfurt nastupao na Europskom U23 osvojivši četvrto mjesto.

Godine koje su slijedile su donosile nastupe na prestižnim regatama poput Heiniken Kupa, Basel Heada, Prague Heada, Head of the River-a u Londonu te I slavne Henley Royal Regatte.

I uz svako novo iskustvo je uz titule I medalje najveća nagrada biti dio toga kruga ljudi. Uci među potpune strance I biti u isti mah prepoznat I prihvaćen jer se bavim istim sportom. Bez obzira na religiju, nacionalnost ili jezik koji govorim.

Nizu se godine, I gledam u svom klubu Jadranu nove generacije veslatica I veslaca, i puni mi pluća srećom gledajući da se nastavlja nova era mladih ljudi sa čvrstim životnim načelima, nova prijateljstva, nove ljubavi.